

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΜΕΣ' ΑΠΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΥΘΟ

— Οι τάφοι δέρ με δέχορται,
μά κι' οι νεκροί φωνάζονταν :
• Εμεῖς δε θέλουμε γυρής
πού βραγαναστεράνονταν !...

Ήταν ιδιάγατημένο τραγούδι τοῦ Σκενή τοῦ Καραπαντούλα. Τὸ ἔλεγε μὲ τὴν βραχνή καὶ παθητική φωνή του, σὲ λύπες καὶ χαρές, μὲ ἀκοψιμένο πάντα, στὸ χέρι, τὸ κεφάλι του, σὲ μαῆρες καὶ βαθείες σκηνεῖς βυθισμένος.

Κάθεται τώρα ἐξ ἀπ' τὴν ταρέφνα. Μπροστά του ἔνα ποτήρι, ρουψιπίνιον κατακόκκινο κρασάρι ἀφρισμένο. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸν ὑπέρολαμπρός καὶ φεγγοβόλος δὲ ἥλιος, τὸν λονζεῖ μὲ τὴν εἰνολογήμένη του θαλπορηγή, ποὺ τοῦ θερμαίνει ἥδονινά, τὴν παγωμένη ωρά. Κάτι τὸ θερμό μέσα του, ἀναδένεται, κατὶ τὸ χρωμόσουνον γονιθεῖ στὴν καρδιά του καὶ τὸ μωλό του ταξιδεύει σ' ἄλλους στοχασμούς...

— Κάπελλα, κρασί !

Κάτω στὰ γυμνά του πόδια, κότες μὲ κατακόκκινα λεπιδιά, σᾶν ἀνὴρ κόκκινα ἀπὸ ροδιά, τοιμπούνε τὸ νοτισμένον ζῷμα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀντικρυνῆι αὐλὴ διακρίνονται γοδαίες καὶ δινατές, ἡ κνημιές ἐνδὲ κοριτσιοῦ, ποὺ πλένει... 'Ο Σκενής τίς κυτάει σᾶν νὰ τις βλέπει γιὰ πρώτη φράσα. Είνε δυῦ κνήμες; τορνευτές, ἀσπρες σιν τὸ γάλα καὶ ροδαλές !

— Κρασί !... Κρασί !... φωνάζει στὸν κάπελλα.

'Η ἀκτίνες τοῦ ἥλιου καθὸς πέρπτον στὸ ποτήρι του φλογοβόλονται καὶ ἴριδέζουν πρόσφαρα. 'Ακίνητος ὁ Σκενής, μὲ τὸ κεφάλι πάντα, στὸ χέρι ἀκοψιμένο. κυτάει μέσ' στὸ ποτήρι τὸ βαθυκόκκινο κρασί ποὺ ζωγρεύει καὶ σκονδαίνει σιν μαῆρο καὶ πιγμένον αἷμα... Κλείνει τὰ ματιά ναρκωμένος ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ σιγοτραγούνται :

.... Εμεῖς δὲ θέλουμε γυρής
πού βραγαναστεράνονταν !...

"Όρα κάθησε ἔτοι !

"Ἔχει πάντα καρφιμένα τὰ μάτια, μὲ τὰ μεγάλα φρύδια τὰ ἀγριωτά, στὸν ποτηριοῦ τὸ λιμποδοκινὸν τὸ πανηρύν, στὰ βισσούνια παχύδια τοῦ ἥλιου, τοὺς ἥλιους ποὺ τὸ χυτεῖν καὶ τὸ φεγγοβόλει !... "Ω, πόσα πράματα ζεχώριζε, ὁ Σκενής, ἔκει μέσα ! Πόσες χαρές γαμένες, καὶ πόσα ὄνειρα σβυσμένα, ξαναζωντανεύν στὸ πνέμα του... Κόσμος ὄλοκληφος, ἔνας πεθαμένος κόσμος, ξυπνοῦνται μέσα του....

Καὶ τώρα νά, σ' ἔκεινο τὸν ιερισμό, ζωὴ ἀλάκαρη περνάει....

Χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο ἔνα παιδάκι, λαμπροστόλιστο καὶ καλοφορεμένο, μὲ κόκκινη ποδίσια καὶ χρωστικά κομπάτια, πραγάνει στὸ πανηρύγιο κι' δρόμο σ' δολοφόρφες χαρές. Πῶς ὅλα λάμπουν γύρω του, πῶς ὅλα παιζοῦν πλημμυρισμένα ἀπὸ χαρά, ὅπως ἡ λουτούδιασμένη πλάσι ἀπὸ ἥλιο....

Καὶ γύρω παραστέουντες ἀγαπητὸς πατέρες καὶ μητέρες τριψερή, καὶ τὸ κυττάνε μὲ πόνο στοργικοῦ....

Καὶ πλέι τὸ παιδάκι σὲ ροδίνους δρίζοντες, σὲ τριανταφυλλένια πελάγη εὐτυχισας...

Μά ξάρφον, ἔνα φάντασμα ἐμπόρος του βρίσκεται. 'Ένας ἔριμος καὶ κουρελῆς ἀλήτης, ἀπέναντι του στέκει μὲ ἄγρια μαλλιά καὶ δασμοφένεια φρύδια, ἐλευνός, τρισάσθιος. Καὶ τρέμει τὸ παιδάκι καὶ ἡ μαγεία σβύνεται. Καὶ μενεὶ ὁ Σκενής πάλι μοναχός, στὸ μαῆρο τὸ σκοτάδι βυθισμένος, μὲ τὸ ποτήρι του μπροστά.

— Κάπελλα, κρασί ! Πολλὰ ποτήρια φέρε !

'Αραδιαστὰ ἔρχονται τὰ ποτήρια. Ρογφάει καὶ δῆλο φονφάει. στὰ διμιασμένος, στὰ διλογισμένος κάμπτος, τὴν δροσιά. Κι' δῆλο ωγίνει στὸ γεμάτο τοῦ ποτήρι, τὰ θωλωμένα μάτια του. Καὶ πάλι, ἀπὸ τὸ βαθυκόκκινο, τὸν ἀχτιδοστὸ λιστὸ στὸ βυθό, ἄλλο κόσμοι βγανθοῦν καὶ εξεπεινοῦνται στὴ μηνή του.

.... Τώρα τὸ παιδάκι, ποὺ πρὸ διλγονούς ἔβλεπε, δὲν ὑπάρχει πειά. 'Ένα

Πισσά διπὸ τὸν βασιλικὸν κι' ἀπὸ τὰ δυοσμαριτα.

παλληκαράπι διλόδροσο, μὲ κόκκινα τὰ μάγοντα καὶ πιτεράτα, σᾶν ἀλικο γαρύναρο, τὰ χειλή, περνάει καὶ τοῖται ὁ τόπος, ποὺ περνᾶ Τοῖται ὁ τόπος, τρίζοντα τὰ παραθύρα, μὰ καὶ κάποιες καρδούλες τοῖται... Πίσω ἀπὸ τὸν φουντωμένο τὸ βασιλικὸ δραδάρι, σᾶν χαρανγή καὶ μεσταμένο. σᾶν ἀνθισμένη ἀνοίξει. ἐνά κορίτι, γεράνια τοῦ παραθυριοῦ, τρέμουντες σᾶν νὰ τὸν χαρατεράνε καὶ μισοχρήσιμον ὁ βασιλίκος, καιρετικό τοῦ στέλνει... Στεκεται ὁ Σκενής, καὶ νὰ ειτῆ καὶ καὶ νὰ ἀκούσῃ, μὰ, ἀπὸ τὴν γωνιά, πάλι ἡ τρομάρα πορθεῖται. Είνε ὁ ἀντός του, ὁ σημειούντος τοῦ ἔντος, ὁ κουρελῆς κι' ὁ ἔριμος. Καὶ τρομαγμένο, κλείνει τὸ παράθυρο καὶ ζάνεται ὁ νέος καὶ ζάνεται τὸ ὄνειρο... Καὶ μένει πάλι, μοναχός ὁ Σκενής μισός στὸ ποτήρι του...

— Κάπελλα κρασί ! Κρασί ! Φέρε κρασί, οὐσα μπρέσεις...

Κι' ὁ ταβερνάρης ὡλοφέρνει.

Κι' ἀξίνητος ὁ Σκενής, τὰ μάτια δὲν σηκώνει ἀπὸ τὸ γεμάτου ποτηφοριοῦ, τὸν βαθυζόκκινο βυθό. Τὰ βισσινιά παιγνίδια τῶν ἀχτινῶν τὸν τραβοῦν, τὰ στιβωτολημάτα τῶν φυματινῶν, ὥλο καὶ τὸν πλανεύονταν.

„Ω, κατέ ἀλλο τόρω φέλει μέσα κεῖ... Τὸ παλληκάρι λεβένες; ἀγύρες γίνηκε, μὲ κόκκινο ζουνάρι στη λιγερή τὴν μέση του. Στὸ χέρι του κάποια κοπέλαια τριανταφυλλείνα ἀκουμπάτε, ὀλόξανθημη μὲ τι κορδελλὰ κόκκινην ποταμούσα μαλλιά, σᾶν παπαούσα σὲ ἐσιμοθερεύσιο στάρι. Κι' δῆλο ἀλλάζουνται κόκκινα φιλιά, κοκκίνα σᾶν πόθις, σᾶν λαχτάρες, φλογερά ὥσταν τὸν ἔσωτα.... Καὶ δηλὶ ἡ πλάι γύρω, λουλούδια πλέκει στὴ γηροτή καὶ πορφυρά τριανταφύλλα πετιώνται σὲ κλώνους τριψερῶν. τὸ ζεῦρος νὰ μυρωθεῖ τοι.

.... Κι' ἀπάνω σῆς ἀγάπτες τὸ κορωφόμα καὶ στῆς καρᾶς τὸ πανηγύρι, τὸ φάντασμα τὸ γιγνόντο καὶ τὸ ξυπόλιτο, σᾶν κατάρα τοῦ θεοῦ καὶ πάλι προβάλλει, καὶ δηλαδή τοις γάμοις ἡ λαμπτάρες καὶ γιγνεται τὸ δράμα καὶ πάλι ὁ Σκενής μοναχός του ἀπομένει, κυττάζοντας τὸ γεμάτο του ποτήρι.

— Κροφφασι, σᾶν εἴτα κάπελλα. Κροφφασι !

Κι' δῆλο ἔρχονται γεμῖτα τὰ πτηγήρια. Καὶ σκυμμένος σ' ἔνα ἀπάτα, μὲ τὸ βασίν κι' ἀνταρισμένο του κεφάλι ὁ Σκενής, δῆλο καὶ κάποια μέσα ἔβλεπε... Νά τώρια ἀντράς πειά σ' εὐτυχισμένο σπίτι καθέται. Μιά κόκκινη καὶ φλοκ στὴ βελτενή, γλυκά τὰ παγωμένα τοῦ ζεσταύει μέλι. Ροδαμάγουλα παιδάκια κοροπόδινον καὶ καιδούν γύρω του καὶ στὴ γωνιά δὲ τέντερης, μέλα σὲ φλόγες, χοντοκόκκινες, γαργαλιστά, λιχουδιαστό, τραγούδι λέει. Κι' ἀξινέστο τοῦ φέρνει τὸν καρέ με δραδάρι καμογέλο, ἡ μύσωρη γυναιταῖς του... Καὶ σφρίγεται ἀπὸ τὸν εἶγνωμασηνή νὰ καρδοῦλα τοῦ φτωχοῦ κι' εὐτυχισμένος θέλει νὰ κηρύξῃ τὴν προσήνη του στὸ Θεό... Μά ξάρφον, ἀνοίγει μὲ τριγυμού, ἡ πόρτα τοῦ σπιτοῦ καὶ νὰ τὸ τρομερό τὸ φάντασμα τὸ φάντασμα τοῦ ἔντοντο του, ἀνατοχιαστικό, γιγνόντο κι' ἀπαστολής του, ξειράλλει. Κι' δῆλα τότε, μὲ μιάς σκορπίζονται, σᾶν θεία καταδίκη, κι' ὅλα ἀπὸ μπροστά του πάλι κάρονται καὶ μένει βόνος ὁ Σκενής, ἀθλίος κι' ἔρημος, δαυτιλοδειχτούμενος στὸν κόσμο, στὸ ποτήρι του.

— Κρασί, κάπελλα,

κρασί ἔνα βαρέλι !

Καὶ τὰ ποτήρια ἔρχονται τὰ βασιλικά, τὰ δυοσμαριτα.

Καὶ τὸ ἐρυγό, τὸ θρόμο, σᾶν αἷμα ρωάθει τὸ βρέχη...

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΗΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΠΑΤΑΛΩΝ

Τα μαργαριτάρια τεῦ Βούκιγχαμ. Τὸ δαχτυλίδι τῆς κ. Ντέ Μπλέτ. Δικηραντέσκονταν ἀντὶ στυπόχαρτο!...

"Οταν ὁ εἰδονούμενος τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας Βούκιγχαμ. ἐστάλης ὃς προεβεντίστη στὸ Παρίσι, παρονοιάθη ἐνώπιον τῆς αὐτοβιασίστης "Ανανά τῆς Αὐτοκρατής, φορόντας μιὰ πολυτελεστάτη ἐνδυμασία κεντημένη μὲν... μαργαριτάρια! Εἰχε δὲ φροντίσει ἐκ τῶν προτέρων, τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ νά είναι στερεομένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὅπει σὲ κάθε ὑπόλιθον ποι ἔκανε ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης ἡ κλωστές ποι τὰ συγχρατόσαν νά σπάζουν καὶ νά κατρακυλοῦν στὸ πάτωμα τῆς αἰθίουσης! "Οταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ Βούκιγχαμ, ή αἴθουσα τοῦ θρόνου είχε πλημμυρίσει μαργαριτάρια!... Καὶ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς ἄναγκασθηκαν νά τὰ μαζέψουν μόνες τους, γιὰ νά τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν.

Τὴν ἀλλή μέρα, πράγματι, τὸ σπίτι ὅπου εἶχε καταλήσει ὁ ἄγγελος προεβεντήστης, γέμισε ἀπὸ τὰς χριστιανικές ποὺ τοῦ ἐπήγιαν τὰ μαργαριτάρια του. "Ο Βούκιγχαμ ὅμως μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ κάρη ἀρνήθηκε νά τὰ δεχθῆ καὶ τοὺς τὰ χάρισε ἀντὶ ἀλλού... «συμβενί»! ***

"Ο πρίγκηψης ντέ Κοντέ, στὴ νεότητά του ἥταν καὶ αὐτὸς ὑπερβολικὰ σπάταλα. Κάποτε, μιὰ ἀριστοκράτις μὲ τὴν ὄποια ἥταν τερψιλά ἐφωτεμένος, η κυρία ντέ Μπλότ, ἐτιχεὶς νά πῇ, ἐνώπιον του, πως θὰ ἥθελε πολὺ νά εἴχε τὸ... πορτραΐτο τοῦ καναρινιοῦ της, σὲ μικρογραφία, πάνω ο' ἔνα δαχτυλίδι. "Ο πρίγκηψης προσερέθη τότε νὰ τῆς δωρήσῃ ἔνα τέτοιο δαχτυλίδι. "Η κυρία ντέ Μπλότ ἐδέχθη ὑπὸ τὸν ὄφον ὅμως ὅπι τὸ δαχτυλίδι αὐτὸν ἥταν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀπό.

"Υστερὸς ἀπὸ λίγες μέρες ὁ πρίγκηψης τῆς ἑστείλε τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς είχεν ὑποσχεθεῖ. Τὸ «μοντάρισμά» του, πράγματι, ἥταν ὅτι ἀπλούστατον... Μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ἡ μικρογραφία τοῦ καναρινοῦ, ἀντὶ νὰ σκεπάζεται μὲ κρύσταλλο, σκεπάζεται μ' ἔνα... διαμάντι τόσο «λεπτοκομημένο» ποὺ είχε γίνει πειά διαφανές! "Η κυρία ντέ Μπλότ τὸ ἀντελπήθη ἀπὸ δημόσιος. Χωρὶς δὲ νά γάσῃ καιρό, ἀφέρεσε τὸ διαμάντι καὶ τὸ ἑστείλε πίσω στὸν πρίγκηψη. Τότε ἐθύμισε καὶ ὁ πρίγκηψης. Ἐρρίξεις κάτω τὸ διαμάντι, τὸ ἑπάτρο, καὶ ἀφορμητική σεκόνη, τὸ μεταχειριστήκει σκόνης, σὲ καλποίο γραμματάκι γεμάτο παράπονα ποὺ ἔγραψε καὶ ἑστείλε στὴν «στέλη» καὶ «άγαπατάρχητη» κυρία! ...

Θύμενται, κάτι τὸ ἄγριο, σᾶν κανγάρι, γύρω του, τὸν ἐρεθίζει, κάτι τὸ ἐρυθρό καὶ τὸ θερμό, σᾶν αἴμα, νοιώθει νά τὸν βρέχῃ... Κι' ἔπειτα μιὰ κόκκινη θάλασσα αἵματος, θάλασσα ἀπέραντη ἀπλώνεται γιὰ νά πνιγῃ ὁ Σκεύης μέσα. Θυμάται τὸ φονικὸ ποικίλων, τὴ φυλακή, τὴ συμφορά, τὸν ἑπεσμό του καὶ σκούζει :

— Κάπελλα κρασί...

Κι' ὅλο ὁ Σκεύης πίνει-πίνει, σᾶν κάτι γά τὸν ὑπέρ νά πνιξη μέσα του, κάτι ποὺ περισσότερο φυντώνει. Κι' ἔρχονται ποτήρια ἀτελειώτα. Καὶ τὰ φαντάσματα ὅλα καὶ ξωντανεύοντες, στὸ θερμασμένο καὶ ἀναμένο ἀπὸ τὸ κρασί κεφάλι του. Τώρα ἀνεμογιγήζουνε, σᾶν νὰ χρειένων γάρω τοὺς ἔναντιστος κορό. Χοροπιάστα κορεύουν, τ' ὀλόραρο παιδάκι μὲ τὴ κατακόκκινη ποδιά, καὶ τὰ κριοτά κουμπιά της, τὸ ροδαλό κορίτι μὲ τὰ ἀλικά γεράνια του, δὲ τὸν νηὸς μὲ τὸ κόκκινο ζουνάρι καὶ τὰ σᾶν πόθους θερμοκόκκινα φιλιά. Ἡ ντροπαλή νυφοῦντας μηδὲ στὸν παταρά, μὲ τὸ βισσινιά τὰ ἀμύκα καὶ τὸ ποτήριο τὸ γλυκὸ κρασί, ἡ οδομάγουλη γυναίκα μὲ τὸ γαρούφαλι γαμούει... Χορεύουν γάρω του, ἔνα χορὸς ἐξωφρενικό, ποὺ τονεῖ ζαλίζει, τὸν θαυμάνει, τὸν κάνει νά μὴ βλέπει, πλέον τίτοτε...

Κλονούμενος, σᾶν ἔλατος ξεριζωμένος, ἐγγάριτζε τώρα ἔκει ποὺ τὸν ἔπειρε τὸν φαντασμάτων ὁ χορός. Ειπρός οἱ κόκκινοι τούς κυριόλεκες καὶ πίσω ἀγκυράσθητας ὁ Σκεύης, ὅλο πήγανε. Μὲ θολωμένα τὰ μάτια, σύρθηκε, σᾶν νά τὸν τραβούσαν τὰ κόκκινα φαντάσματα, μαζί τους.

Ἐκεῖ, πίσ' ἀπὸ μιὰ φράχτη, ξυλιασμένο τὸ πρωτι, τὸν βρήκανε διαβάτες πρωΐνοι.

— Όλοι τὸν περιγελάσανε, τὸν βρίσανε πάνω ἔκαστας ἀπ' τὸ κρασί.

— «Μπερχούλιακα!» τὸν εἶπαν...

Ἡ περιφόρηση καὶ ἡ παρεξήγηση τοῦ κόσμου ἀκόμη καὶ στὸν τάφο του τὸν κυνήγησε.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σκεύης ὁ Καραπανούλας πέντεν. Κανεὶς δὲν ἔγραπτε νά καταλάβῃ τῆς καρδιᾶς του τὸ σπαραγμὸ ποὺ ἔνοιωμε στὴν θύμησι τῆς περασμένης του εὐτυχίας τὸν σπαραγμὸ ποὺ τὸν θυμάνωσε στὸ τέλος ἀλλοττα...

— Όχι! Δὲν πέθανε δὲ Σκεύης ἀπὸ τὸ κρασί!

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'.

Οι βασιλεῖς στὴ Μανωλάδα. Ἡ καρροδρομία. Ἡ ὑπέσχεσις τοῦ βασιλέως. Ὁ καρεροτσέρης ποὺ θέλει νά βγῃ ἀσπρόπρεσσος. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ χωριάτισσα.

Μιὰ τορά ποὺ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπήγει νά ἐπισκεφθῇ τὸ ιχθυωτροφεῖον του, στὴ Μανωλάδα, (ἀπόστασις μιάμηση δρα ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικό σταθμό) δέν ηθέλησε νά περιμένῃ τὸ ἀμάξι ποὺ θάρσοταν ἀπὸ τὰ Λευκάνια νά τὸν πάρει, ἀλλ' ἀνέβηκε στὸ κάρο τοῦ δόποντον βασιλεῖσαν τὰ φάρια τοῦ ιχθυωτροφείου.

Ο βασιλεὺς μὲ τὸ πρίγκηπα Χριστόφορο ἐξανέβησε στὸ πίσω κάθισμα, καὶ ὁ πόδις μὴν περιμένοντας ποτὲ μιὰ τέτοια τιμὴ, φάνηκε νά στενοχωρίστεισαν σὰν γιὰ καθίστανταν σάρβονα.

Ο διάδοχος δημόσιος ἀρχούς τοῦ βασιλεὺς νά περιμένῃ ποτὲ τὸ πρίγκηπα Λευκάνια, διάδοχος εἰπει τὸ πρίγκηπα Λευκάνια !

Ο καροτσόφορος ἔκανε νεῦμα ἀρνητικό, δείχγοντας μὲ ἐλαφριά σίνηση τῆς κεφαλῆς τὸ βασιλέα. Ο διάδοχος ἐπέκεινε μά διαροτσέρης ἔξαπλου θυμούς νέαντες νέαντες :

— Τι σοῦ λέει ὁ διάδοχος καὶ τοῦ λέεις σοῦ :

— Μου λέει, Μεγαλεύτατε, νά τοξεύο τὸ κάρο γογγόρα !

— Κάμε τον λοιπὸν τὸ κατέχει ! Διάδοχος είναι αὐτός !

Τὸ καροποτσίκι τοῦ καροτσόφορον ἔχοταν τόπος τόπος στὸν ἀέρα καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ τὰ πριγκηπόπουλα ἐτραντάχηκαν ἀριστερή δρα ἀνάμεσα στὰ ὄγκωματα τῶν χωραφῶν. "Οταν τὸ κάρο περνοῦσε ἀπὸ τὸ Κονουπέλι, ὁ βασιλεὺς ἔρωντας εθύμησε στὸν καροτσόφορη : — «Ἐ, πατερίτη, δὲ μοῦ λέεις, κάνεις λοιπὸν καμμιά φορὰ ἐδῶ στη θάλασσα;» — Ο, βασιλῆα μου, λοιπὸν κάνειο λόπο καὶ καροποτσίκι τοῦ θαλασσαρίας;» — «Δηλαδή;» — «Μιὰ ποὺ δέν υπάρχει δόμος, βασιλῆα μου, συνθαλάω τὰ φάρια στὸ σταθμό μπαίνοντας στὸν νερό φορεῖ μηδένα. Καὶ ἀμαρτίσιον τοῦ καροποτσίκου, κάνω τὰ ἐστι το ερικιά λοιπὸν γιὰ νά γην πονητιάσω, τραβώντας εῖκοσι — τριάντα οικά — τοῦ θράση!» — «Τραβάνται οικά τοῦ βασιλέα;» — «Α! δέν κάνεις καθόλου καλά!...» — «Ἄς είνει, ἔγω θά σου φτειάσου τὸ δόμοιο καὶ σὺ νά κόψης τὰ ἔσωτερα τούρα.

Στὸ ιχθυωτροφεῖο είχαν μαζευτεί πολλοὶ κωρικοί καὶ γυναικόπαιδα, μὲ μῶνις δὲ ὁ βασιλεὺς φύλισε οἰκειότατα. Οι πρίγκηπες, ζωηροί καὶ ευθύμοι, ἐγάρων μόνοι τους μὲ μικρές ἀπόρεις ἀπὸ τὶς καλωσοτέρες φύσια, τὰ δόπια μὲ μικρές ἀπόρεις ἀπὸ τὶς καλωσοτέρες φύσια, τὰ δόπια μὲ μικρές ἀπόρεις τὸ στήμα. Κατὰ τὸ γυρισμό στὴν Μανωλάδα, ἐνὸς δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τὸ βαγόνι ἀποκαριστεύοντας μὲ φιλικὸ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ τοὺς χωρικούς, ἀνάμεσα στὶς ζητωραφαγὲς ποὺ τὸν κατευθύνονταν συραγόνδοντας δυνατωτεροῦ μὲ στενοτογείαν : — «Μεγαλεύτατε!» — Μεγαλεύτατε!...» — Ο βασιλεὺς γύρισε πρὸς τὴ φωνὴ καὶ είδε τὸ δεύτερο ποτὸν διάστασης τὸ μάτι, σᾶν νά ἥθελε εἶται νά τοῦ θυντηθείση γάπιασται. — «Τι θέλεις;» — τοῦ θέφωνας εἶπε στὸ παντομίμα.

Τὸ τραίνο στὸ μεταξὺ ὀχιάς ταῖς προκωφῆ σιγά—σιγά, καὶ ὁ βασιλεὺς σπιρίουντας ἀπὸ τὸ παραθήμιο φωτήσεις γιὰ τρίτη φορά αὐτοπρόσωπος τὸ χωρού : — «Λέγε μου λοιπόν, τὶ θέλεις;» — Ο καροτσόφορος ἀπελπίστηκε τὸν πάπλω τὴν παντομίμα του καὶ ἀρχίσεις νά τοξεύει προσωνόμοντας καὶ φωνάζοντας :

— Τὸ δρόμο, Μεγαλεύτατε! Τὸ δρόμο ποὺ μοῦ είπεις νά φτειάσῃς! Τὸ νούσον τοῦ δρόμου, Μεγαλεύτατε!

Καὶ δι βασιλεύς γελώντας ἔδοσε καὶ νέα ὑπόσχεσι, ἐνῷ τὸ τραίνο αποκρωνότανε.

Κάποτε ποὺ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Αίγαλε-Μπαίν στὸ Παρίσι, σ' ἓνα σταθμὸ ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους τῆς σύνοδείας του νά τον ἀγοράσουν ἐφημερίδες καὶ ἔτεινε μόνος. Τὴν δρά της ἔκεινη ἔνα ἀλλο τραίνο κατέθενε.

— Εξαφάνισε μά χωρική ἀπὸ ἓνα βαγόνι τῆς τοίτης θέσεως τοῦ έσωντας :

— Κύριε, ἔλα νά μοῦ ἀνοίξεις τὴν πόρτα. Λίγη ἡ παληόπορτα δὲν ἀνοίγει, καὶ πρέπει νά βγω ἀπὸ δεῖ γιὰ ν' ἀλλάξω τραίνο!

— Βάστα τώρα αὐτὸν τὸ μπόγι καὶ τὸ καλάθι μου, νὰ κατεβῶ. Βοήθησέ με, κύριε!

— Ηταν μιὰ παχούλη χωρική, μὲ ροδοκόκκινα μάγουλα, μὲ τὴ γραφικὴ στολὴ τοῦ τόπου της, διμορφη. Καθὼς ἔσωντας κατέθενε μέσα στὴν ἀγκαλιά του Γεωργίου. Έζεινη τὴ σιγμή κατέθενε καὶ οἱ ἀπόλονθοι καὶ εἰδαν τὸ βασιλεὺς τῆς Ελλάδας νά φαστε στὴν ἀγκαλιά του μιὰ Γαλλίδα χωρική, ἡ δοπία ζαλισμένη ξητούσε συγγνώμη καὶ ἔφευγε γρήγορα-γρήγορα.